

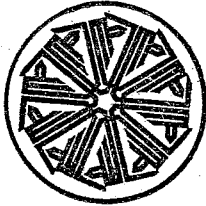
**Dostunda kusur görme
Ak yüze kara sürme
Başına çorap örme
Derviş olayım dersen.**

Bayezid Han, onda kusur görebilir miydi? Hayır! Onun adına derhal bir cami, bir medrese ve bir halvethâne yaptırdı. Zamanımıza kadar gelen türbede şimdi o kutlu devirden kalan sadece iki ana duvar var.. İçinde ilâhî ışıkların çağladığı türbe ne yazık ki bugün bütünüyle harap ve bakımsız.. Bizler vefâ bilmez birer insan olarak ecdâdın bıraktığı tarih hazinesinin üzerinde felâketzedeler gibi dolaşıp duruyoruz.. Vefâ bilenler de var elbet.. Şeyh Vefâ'nın ziyaretine gelenler hiç de eksik olmaz; gelirler, gönül gönül aydınlanıp yine giderler ve bu hâl böyle devam edip gider..

Burayı Şeyh Vefâ Hazretlerinin şu iki mısraı ile noktalıyalım :

**Düşmişem ışkın oduna tâ ezel
Kendi düşen ağlamaz, vardır mesel!..**

Ey arkadaş! Ebedî olarak gülmek istiyorsan, hak erenlerinin eteğine yapış. Bilmez misin, su ile toprak, İsa'nın nefesinden gıdalanınca kol kanat açtı, kuş olup uçtu!..

Mustafa Necati Bursalı
İstanbul ve Anadolu Evliyaları
1. cilt.

LÂLELİ BABA

Bu da tıpkı diğerleri gibi İstanbul'a damgasını vuran büyüklerden. Kendi ismini taşıyan caminin kapısında bir nefes durmaksızın ayakkabı tamir eder, herkese altın başaklı lâleler misâli te-bessümler yağdırırdı.. Yakasında dâima bir lâle bulunur, sırtında yine lâle desenli bir cübbe taşırdı..

Bütün bunları yapardı. Yapardı ama, âlemin dili ip değil ki tutup üzerine düğüm üstüne düğüm vurula..

Yalnız Lâleli Baba'nın tuhaf bir huyu vardı.. Sabahtan akşam kadar kapısında durduğu câmiye bir gün olsun girip de iki rekât namaz kılmamıştı.. Ezanlar okunur, halk gürül gürül câmiye dolar, Lâleli Baba bütün bunları sanki duymazdı.. İşte bu sebeple olacak ki ona «dînsiz» damgasını vuruverdiler.. O, bu müthiş itham karşısında bile sükût ediyor, iyiliği, güzelliği, tatlılığı elden bırakmıyordu..

Zaman Üçüncü Mustafa'nın devriydi.. Pâdişah annesi, Lâleli Baba'nın bu hâline vâkif olmuştu.. Artık durabilir miydi? Beyni-ne sanki akrepler kıskaç batırıyordu. Git, diyorlardı, şu adamı gör; nasıl şeymiş bu? Akşama kadar cami kapısında dur, bir defa olsun içeri girmel!..

Bir cuma günü Vâlide Sultan saraydan çıktı ve doğruca Lâleli câmiine geldi.. Lâleli Baba yine cami kapısında ayakkabı tamir ediyordu. Ona baktı, baktı.. Kendi hâlinde bir eskiciydi işte. Tam o an minarede güzel sesli bir müezzîn salâ vermeye başladı. Gökler inliyordu müezzînin sesinden.. Vâlide Sultan bir ara ne yapacağını bilemedi. Lâleli Baba'ya dik dik nazarlar fırlattı. Dudakları bir yay gibi gerildi. Bir şey diyecekken sonra vazgeçti.. Ve ileriye doğru ağır adımlarla yürüdü.. Lâleli Baba başını kaldırmadan ona seslendi :

— Ne o'sultanım! Sen de mi camiden kaçıyorsun?

Vâlide Sultan donup kaldı.. Yüzünde kalın peçe, sırtında simsiyah bir çarşaf olduğu halde nasıl tanınmıştı! Hayret ve heyecanla izi üstünde geri döndü, Lâleli Baba'nın karşısına dikildi :

— Ey eskici, dedi; sen nereden tanıyorsun beni?

Eskici hiç oralı değil; sâkin sâkin yine sordu :

— Namaza girmeyecek misin, sultanım?